

[Udenrigsministeren]

le trække sin udleveringsbegæring til Cypern vedrørende den libanesiske statsborger Ahmed Yousef Wehbe tilbage, for at han kunne blive retsforfulgt i Libanon. Der henvistes til, at der den 24. januar 1984 var udstedt en arrestordre over Wehbe for overtrædelse af den libanesiske straffelovs art. 666 (checkbeholderi for et beløb af 400.000 libanesiske £). Den 25. marts 1985 meddelte udenrigsministeriet Libanons ambassade i Stockholm, at den danske ambassade i Beirut havde modtaget instruks om at trække Danmarks udleveringsbegæring tilbage, for at Wehbe kunne blive udleveret til Libanon til retsforfølgning. Man gik fra dansk side herved ud fra, at den pågældende også ville blive retsforfulgt i Libanon for de danske sigtelser. Der kan i denne forbindelse henvises til, at statsadvokaten i Beirut i en skrivelse af 31. oktober 1984 til det libanesiske udenrigsministerium, hvoraf ambassaden i Beirut har modtaget kopi, meddeler, at man påtager sig også at retsforfølge for den sigtelse, der i Danmark var rejst mod Wehbe, og at den retslige procedure kunne blive indledt, når Danmark godkendte at overgive Libanon sagens akter, hvilket skete den 21. maj 1985. Den 26. marts 1985 meddelte ambassaden i Beirut Cyperns udenrigsministerium, at de danske myndigheder havde besluttet at trække udleveringsbegæringen vedrørende Wehbe tilbage til fordel for Libanons regering i overensstemmelse med den ovennævnte henvendelse af 18. februar 1985. Ved note af 16. april 1985 til Libanons ambassade i Stockholm meddelte udenrigsministeriet under henvisning til sin tidligere note af 25. marts 1985, at man ønskede at præcisere, at de danske myndigheder ved deres tilbagetrækning af udleveringsbegæringen af Wehbe til fordel for de libanesiske myndigheder var gået ud fra, at Wehbe af de cypriotiske myndigheder udleveredes til strafforfølgning i Libanon, og at der i Libanon skete retsforfølgning også for så vidt angår de forhold, der var rejst sigtelse for i Danmark.

Når udenrigsministeriet indtil nu ikke har modtaget oplysninger fra de libanesiske myndigheder om, hvad der er passeret i sagen, hænger det formentlig sammen med de forhold i Libanon rådende særlige forhold.

Spm. nr. S 468

Til justitsministeren (30/12 85) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Vil ministeren lade udarbejde et lovforslag, hvorefter detentionsanbringelse altid skal ske på lægeligt ansvar?«

Begrundelse

Den vagthavende politiembedsmand skal i dag foretage en vurdering af en tilbageholdts tilstand, når der er tale om detentionsanbringelse. Den vagthavende, der jo ingen lægelig uddannelse har, skal efter rigspolitechefens kundgørelse fra 1980 bl.a. vurdere, om den tilbageholdtes tilstand f.eks. kan skyldes: hjerneblødning, hjernerytelse, insulinchok, epilepsi, malaria, forgiftninger fra cellulose, skader i hovedregionen m.m. Detentionsanbringelse må normalt kun ske, når der er tale om spirituspåvirkning.

Det må være svært for selv en uddannet læge at skønne rigtigt mellem alle disse muligheder og ganske umuligt for en politiembedsmand, der ikke har en sådan uddannelse.

Formanden for Dansk Politiforbund, Flemming Bay-Jensen, har udtalt, at den måde, vi administrerer detentionsanbringelse på, er »centraladministrationens sorteste plet i nyere tid«, og han mente, »at dødsfaldene ville fortsætte, hvis man ikke fundamentalt ændrer holdning til problemet«. Lige før jul skete der atter et dødsfald i detentionen; den tilbageholdte havde skade i hovedregionen.

Svar (7/1 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Som bekendt er der fremsat to forslag til folketingsbeslutning fra henholdsvis venstresocialisterne og socialdemokratiet om ændring af den gældende ordning for detentionsanbringelse (B 4 og B 52). Forslagene var til første behandling den 3. december 1985, hvor de blev henvist til videre behandling i retsudvalget (Folketingstidende sp. 3369-3382).

Justitsministeriet har herefter efter anmodning fra retsudvalget bedt udenrigsministeriet om at indhente oplysninger om detentionsanbringelse i Norge, Sverige, Forbundsrepublikken Tyskland og Holland.

Jeg finder det rigtigst at afvente behandlingen i retsudvalget af de mange vanskelige